

ירושלים, ט"ז בחשוון תשי"ב
15.11.51

לטרת
רחוב
תל-אביב.

טרת [redacted] היקרה -

קראתי סכתבך ברחמי, ואין לי ספק שמבחינה מוסרית הצדק
אתך, אולם אין הצדק אתך מבחינה פורמלית. לפי שעה החלט להעניק את
הקוטסיות אך ורק לחיילים שהשתתפו במלחמת השחרור. אות זה לא ניתן
אפילו לחברי המשקים (כבון יחיעם, טירת-צבי, נגבה, דגניה א' ועוד)
אשר השתתפתם בפועל במלחמה היתה יותר חשובה מהשתתפותם של כמה חיילים.
וועדה מיוחדת דנה על סוגים אחרים הראויים לאות סאת האומה. הסוגים
האחרים הם: מצד אחד אלה שהשתתפו בפועל במלחמת השחרור לא כחיילים,
ומצד שני אלה שהשתתפו במפעלי שחרור לפני המלחמה כבונן ז"ל.

אין כאן כל "שיכחה" ובוודאי לא "שיכחה משפילה", אבל
יש הבחנה (ומוכרח להיות הבחנה) בין חיילי צה"ל במלחמת השחרור, בין
אזרחים במלחמת השחרור ובין לוחמים לשחרור לפני הקמת המדינה.

הבחנה זו אינה קובעת הערך מוסרי של הסוגים השונים -
סי יסודו גבורה הבנים והבנות שלנו בהזדמנויות שונות? - אלא הבחנה
פורמלית, שהיא הכרחית בחיים המעשיים.

לשאלתך הנכונה: אם הורי אנשי ההגנה שנפלו קרבן על שחרור
העם והסולדת - אינם ראויים לאותו הכבוד (ובמקרים ידועים אולי ביתר שאת)
כמו הורי הייילים - אני עונה ככל לב בחיוב גמור. ואני מבטיח אותך שאין
אני מפרש דבריך חלילה שלא כהלכה, ומיחם להם רגש פעוט של קנאה. אני
טבין הישב לדוחך. אבל אני שולל שיש כאן טעם הפליה וכוונת הפליה.
החביעה שלך כשהיא לעצמה צודקת בהחלט, והדבר יסודי,
אבל זה יהיה אולי מסוג מיוחד - אולי לגבורי ההגנה.

בהוקרה לנה ועמוקה

ד. בן-גוריון